

Island

Island is verheugd om Piton diab aan te kondigen, een tentoonstelling dat het nieuwe werk van Brice Guilbert presenteert.

Het werk van Brice Guilbert, rijk door de verschillende media; schilderijen tekeningen en muziek, creëert een autobiografisch portret dat zijn oorsprong in zijn Creoolse roots vindt, Brice Guilbert groeide op in La Réunion.

Er ontstaat een spanningsveld ontstaat tussen zijn muzikaal werk, de persoonlijke creoolse tekst en zijn beeldend werk. Zijn beeldende werken zijn abstract en niet verhalend in tegenstelling tot zijn muziek. Zijn schilderijen bestaan uit een opeenvolgende reeks van gebaren herhaald als een mantra, laag na laag tot hij een zekere materialiteit en helderheid bereikt. Om de materiële kwaliteit te creëren, maakt de kunstenaar zijn eigen instrumenten zoals de olie stokken, omljstingen en ook elke stap van zijn muziek. De beeldende en muzikale kwesties weerspiegelen tegen elkaar. Net als een exorcisme hangt het werk van Guilbert vast aan zijn persoonlijke en geleefde ervaringen.

Piton diab wordt ontdekt in twee delen. Op de gelijkvloer wordt er een serie van zes grootschalige schilderijen tentoongesteld. Twee kleuren lopen door elkaar, gaande van rood naar geel, het suggereert vuur en vlammen onderaan het schilderij die naar boven gaan. Dit werk bestudeert de overgang van een kleur naar de ander door een densiteit van materiaal dat gaat van ruw naar glad afhankelijk van hoe het aangebracht wordt en accumulatie van de oliestok. We worden onderdompelt in licht, kleur en vuur, in het hartje van Piton diab – dat refereert naar de vulkaan waarnaast Brice Guilbert opgroeide. Doorheen de vulkaanuitbarstingen begint zijn zoektocht naar de warmte en het exotische, hij creëert op deze manier een traject naar het zuiden.

Op de eerste verdieping ontdekken we een luisterkamer waar zijn laatste album Firinga wordt gespeeld op een platenspeler dat hij van zijn vader kreeg, hij recreëert zo de Reunion 'thuis' atmosfeer. Firinga is de naam van de cycloon dat het eiland verwoestte in Januari 1989. De plaat is een flashback over de storm die zowel de 'case' van de kunstenaar neerhaalde als zijn familie verscheurde. Door het toe-eigenen van de traditionele maloya stijl van de Reunion, draagt Guilbert zijn muziek tot iets folk en modern. Zijn muziek is gecomponeerd door atmosferische gitaar en pure melodieën, met zachte en intieme vocale prestaties.

Een klein landschap van een uitbarstende vulkaan ontstaat in de tentoonstelling. Het probeert leven te geven aan iets dat dood lijkt, in slaap sinds tientallen jaren om verandering te kunnen bemachtigen, de geboorte van nieuwe natuur te verkrijgen.

In de context van de tentoonstelling wou Guilbert, Françoise Vergès uitnodigen. Zij zal een lezing geven over dekolonisatie op donderdag 28 september. Onderwerp dat werd besproken tijdens documenta 14 in december 2015. De relatie van de man met het territorium, het Reunion eiland (waar zij ook van afkomstig is), het onderzoek naar en de relatie tot het zuiden, zowel als de dekolonisatie van volkeren, de herstelling en zoektocht naar harmonie zijn allemaal onderwerpen dat beiden Vergès en Guilbert's werk samenbrengt onder een gemeenschappelijke geschiedenis en de zoektocht naar identiteit.